

Mit første Møde med Sherlock Holmes

Af
HENRY LAURITZEN

Vi var - og er stadigvæk - seks Søskende, hvoraf jeg er den yngste. Min Søster og mine ældre Brødre holdt allerede som Børn af at læse, og den Slags smitter. Til mine egne Favoritter hørte "Frændeløs", "Børnene i Nyskoven", "Nybyggere i Canada" og "Den sidste Mohikaner". Som Regel var Bøgerne illustrerede af Poul Steffensen, Rasmus Kryds eller K. Hansen-Rejstrup - og sikke Heste, de kunde tegne!

Det var udmærkede Bøger, men saa fik min Broder Harald et Bind med Historier om Sherlock Holmes - jeg kan endnu se det brune Halvbind for mig, genkalde det gode, lettonede Papir, og jeg er sikker paa, at Bogen var fra Gyldendal. Min Broder laante mig Bogen - har jeg mon nogensinde faaet takket tilstrækkeligt? - og jeg læste og læste med hele den levende Fantasi, Børn er i Besiddelse af.

Jeg har velsagtens været omkring tolv Aar, hvilket fører os helt tilbage til 1920, og den Historie, der optog mig mest hed De fem Appelsinkærner. Hvilken herlig Titel, og hvilken mageløs Historie, og tænk, at man kunde give saa beskedne Ting som Appelsinkærner Hovedrollen i en Historie og gøre dem betydningsfulde og skræmmende. Sherlock Holmes blev en Helt, som ingen anden kunde overgaa. Det var mesterligt - jeg var fortabt! Husker De Watson's Ord fra Historiens Begyndelse:

Naar jeg kaster et Blik paa mine Optegnelser og Notater om Sherlock Holmes' sager mellem Aarene 82 og 90, finder jeg saa mange, der frembyder mærkelige og interessante Træk, at det ikke er let for mig at vide, hvilke jeg skal udvælge, og hvilke jeg skal udelade. Nogle har imidlertid allerede vundet Berømmelse gennem Aviserne, hvorimod andre ikke har givet Lejlighed til at vise de særlige Kvaliteter, som min Ven i saa høj Grad besad, og som det er min Opgave at illustrere i disse Beretninger.....

I Dag véd jeg, der er Historier, der er endnu bedre end De fem Appelsinkærner - for Eksempel De rødhaaredes Forening, De dansende Mænd, Det brogede Baand, Silver Blaze - men det var Appelsinkærnerne, der paa magisk Vis først indfangede mig. Blaa Karfunkler, blodtørstige Baskerville-Hunde og Sussex Vampyrer har jeg aldrig mødt, men Appelsinkærner kendte enhver Dreng.

Det næste Skridt paa den gyldne Vej var et lille uanseligt Hefte med Titlen Dr. Watson skrevet af en mig da ganske ukendt S. C. Roberts. Heftet laa i Boghallens Vindue i København, Aaret var 1931, og Prisen var saare beskeden, Kr. 1,30, saa jeg vovede Pelsen og købte. Jeg har stadigvæk Heftet staaende i min Samling - med Fris og det hele. Mange Aar senere kom jeg til at korrespondere med Forfatteren, som da var Sir Sydney C. Roberts, Rektor ved Cambridge Universitetet og Præsident for Sherlock Holmes Society of London. Han var en venlig Mand med stort Lune.

Den næste betydningsfulde Bog, jeg købte, var Guy Warrack's Sherlock Holmes and Music, og det var de to Forfattere, Sir Sydney og Guy Warrack, der aabnede mine Øjne for Sherlock Holmes Forskningens Charme, saa at jeg i 1954 turde vove at udsende en beskeden Bog, der hed Min kære Watson. Den førte til, at jeg blev Medlem af Sherlock Holmes Klubben, kom til at korrespondere med udenlandske Sherlockianere, og at jeg for Alvor blev lykkeligt opslugt af, hvad der hidtil kun havde været en fornøjelig Hobby.

Men det hele begyndte altsaa for mit Vedkommende med De fem Appelsinkærner for snart 60 Aar siden.